

Kategória:

2016-04-12 (<http://petersziklaja.ml/roberto-de-mattei-az-amoris-laetitia-egy-katasztrofalis-dokumentum/>) |

Szerző: Szikla (<http://petersziklaja.ml/author/peter/>) |

Családszinódus (<http://petersziklaja.ml/category/csalad-szinodus/>)

Roberto de Mattei: Az Amoris Laetitia egy „katasztrofális dokumentum”

Az április 8-án nyilvánosságra hozott *Amoris Laetitia* (http://w2.vatican.va/content/dam/francesco/pdf/apost_exhortations/documents/papa-francesco_esortazione-ap_20160319_amoris-laetitia_ge.pdf) pápai irattal Ferenc pápa hivatalosan nyilatkozott a házassági erkölcs problémáiról, amelyről már két éve folyik a vita.

A 2014. február 20-21-i bíborosi kollégium alkalmával Walter Kasper bíborost bízta meg azzal a feladattal, hogy a vitát ebben a témában ő nyissa meg. Kasper bíboros tézise, mely szerint az egyház meg kell, hogy változtassa házassági gyakorlatát, képezte a vezérmotívumot mindkét 2014-es és 2015-ös családról szóló szinóduson, és ez képezi a gerincét Ferenc pápa írásának.

„Egy veszedelmes skizofrén patológia”

A két év folyamán illusztris bíborosok, püspökök, teológusok és filozófusok bocsátkoztak bele a vitába, hogy felmutassák, hogy az egyház tanítása és gyakorlata között belső megegyezésnek kell lennie. A lelkipásztorkodás a dogmatikai és erkölcsi doktrínán nyugszik.

„Nem létezhet lelkipásztorkodás, amely nincs összhangban az egyház igazságával és erkölcsével, és amely ellentétben áll törvényeivel, és amely nem a keresztény élet ideáljának az elérésére irányul!” Így nyilatkozott Velasio De Paolis az egyházi bíróság előtti fejtegetéseiben Umbriában 2014 március 27-én.

A ténitőhivatal elválasztásának a gondolata a lelkipásztori gyakorlattól, amely körülmények, divatok és szenvedélyek szerint változhat, [Robert Sarah bíboros szerint: „az eretnekség egy formája, egy veszélye skizofrén patológia.” \(La Stampa, 2015. február 24.\)](#)

Az összeomlás abban van, hogy „nem várható semmiféle általános szabályozás”.

Azokban a hetekben, amelyek a szinódus utáni írást megelőzték, bíborosok, püspökök a pápához intézett nyilvános és magán intervenciói megsokszorozódtak azzal a céllal, hogy elhárítsák egy olyan dokumentum nyilvánosságra hozatalát, amely teli van hibákkal. Ezek a nagyszámú változtatási javaslatok révén lettek világossá, amelyeket a Hittani Kongregáció a tervezeten javasolt. Ferenc azonban nem volt hajlandó semmiféle visszalépésre, hanem úgy tűnik, hogy az írás végső változatának, vagy legalábbis néhány kulcshelynek az összeállítását olyan teológusok kezére adta, akik Aquinói Szent Tamás újraértelmezését a hegeli dialektika fényében próbálták végbevinni. A praxis teológiája ugyanis kizár minden doktrinális kijelentést, és az emberi cselekvés viselkedési mércéit átengedi a történelemnek. Ezért **„érthető – így fogalmaz Ferenc pápa – hogy a szinódustól vagy ettől az írástól nem lehet minden egyes esetre alkalmazható kánoni jellegű általános törvénybeli szabályozást elvárni.” (Amoris Laetitia, 300).** Ha valaki meg van arról győződve, hogy a keresztények viselkedésükben nem abszolút törvényekhez igazodnak, hanem „az idők jelei”-re kell hallgatniuk, akkor valójában ellentmondás lenne bármiféle szabályt is megfogalmazni.

Mindenki egy alapvető kérdésre várja a választ:

Vajon azok, akik egy első házasság után polgárilag újra házasodnak, járulhatnak-e szentáldozáshoz. Erre a kérdésre **az egyház mindig egy kategorikus nemmel válaszolt.**

Az újraházasodott elváltak nem járulhatnak szentáldozáshoz, mert életállapotuk és életkörülményeik objektív ellentmondásban vannak a szeretetnek ahhoz a kötelékéhez, amely Krisztus és az egyház között fennáll, amit az Eucharisztia láthatóvá és jelenvalóvá tesz” (Familiaris Consortio (<http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=202>), 84).

↓
un

Vaticano, 8 aprile 2016

Caro fratello:
invocando la protezione della Santa
Famiglia di Nazareth, sono lieto di inviarti la
mia Esortazione "Amoris laetitia" per il bene di tutte
le famiglie e di tutte le persone, giovani e an-
ziani, affidate al tuo ministero pastorale.

Ferenc Pápa a Laetitia Amoris nyilvánosságra hozatalát elrendelő kézzel írott cédulája

„Az újrահázasodott elváltak áldozási tilalma többé nem számít abszolútnak”

A szinódus utáni írás válasza így hangzik: alapvetően nem, de „bizonyos esetekben igen” (Amoris Laetitia 301, 351-es lábjegyzet). Az újrահázasodott elváltakat „integrálni kell”, és nem kizárni (Amoris Laetitia 299.).

Integrációjuk különféle egyházi szolgálatokban juthat kifejezésre: ezért megkülönböztetéseket kell tenni atekintetben, hogy a jelenlegi gyakorlat liturgikus, lelkipásztori, nevelői vagy intézményes területein milyen változtatásokat lehet végbevinni anélkül, hogy a szentségi rendet megváltoztatnánk (Amoris Laetitia 336. lábjegyzet).

Tény, hogy az újrահázasodott elváltak szentáldozáshoz járulásának tilalma többé már nem abszolút. A pápa nem engedi meg általános szabályként a szentáldozást az elvált újrահázasodottaknak, de nem is tiltja meg nekik. Caffara bíboros a Kasper-tétel visszautasításánál **hangsúlyozta:**

„Itt a doktrínára emelnek kezét. Szükségszerűen. Azt is mondhatjuk, hogy az ember ezt nem teszi, de teszi. És nem csak ezt. Bevezetnek egy szokást, amely ezt az elképzelést nem csak a keresztény népben horgonyozza le: Nem létezik felbonthatatlan házasság. És ez biztos, hogy az Úr akarata ellen van. Efelől nincs kétség” (Interjú az Il Foglio-ban 2014. március).

A gyakorlat teológiájában nem a szabályok számítanak, hanem a konkrét esetek. És, ami absztrakt módon nem lehetséges, az a gyakorlatban igen. **Burke bíboros nagyon helyesen megjegyezte:** „**Ha az egyház a szentségek vételét egy olyan személynek megengedné (és nem csak egy esetben), aki egy szabálytalan szituációban van, ez azt jelentené, hogy vagy a házasság nem felbonthatatlan, és ezzel ez a személy nem a házasságtörés állapotában él; vagy hogy a szentáldozás nem a Krisztus testében és vérében való közösség, amely a személy helyes dispozióját követeli, ti., hogy bánja meg a súlyos bűnöket, és hogy legyen meg a szilárd elhatározása arra, hogy ne vétkezzék**” (Interjú Alessandro Gocchival, IIFoglio, 2014. október 14).

Vajon melyik lelkipásztor merészeli ezután a szentáldozás kiszolgáltatását megtagadni?

A kivétel arra szolgál, hogy szabály legyen belőle, mert a **szentáldozáshoz való járulás kritériuma az Amoris Laetitia-ban az egyes emberek „személyes megkülönböztetésének” van átengedve. „A megkülönböztetés „esetről esetre” a pappal való beszélgetésben történik belső fórumon”** (Amoris Laetitia, 300.)

Vajon mely lelkipásztor merészeli ezek után a szentáldozáshoz való engedést megtagadni, ha **„az evangélium tőlünk azt kívánja, hogy ne bíraskodjunk és ne ítéljünk”** (Amoris Laetitia 308) és **mindenkit be kell tagolni** (Amoris Laetitia 297.) és **„a konstitutív elemeket minden helyzetben méltányolni kell, amelyek még, vagy már nincsenek szszhangban a házasságrl szl tannal”** (Amoris Laetitia 297.)?

Lelkipásztorok, **akkor szeretnék az egyház parancsát betartatni e pápai írat szerint a következőket kockáztatják:** hogy **úgy viselkedjenek, mint a kegyelem kontrollálói, nem pedig a támogatói** (Amoris Laetitia 310). **„Ezért egy lelkipásztor nem elégedhet meg azzal, hogy azokkal szemben, akik 'irreguláris' szituációban élnek, csak morális törvényt alkalmazzon, mintha azok szikladarabok lennének, amiket az emberek életére dob. Ez a bezárt szívek esete, akik még az Egyház tanítása mögött is el szoktak rejtőzködni, hogy**

»Mózes székébe helyezve magukat– néha felülről és felszínesen – a nehéz esetek felett és a megsebzett családok felett ítélkezzenek«“ (Amoris Laetitia 305).

Kasper sürgetése egy lábjegyzetben szégyenlősen elrejtve

Ez a szokatlan nyelv keményebb, mint a szív keménysége, amely a „kegyelem kontrollálóinak” a szemére vettetik, a megkülönböztetőjege az Amoris Laetitianak. **Semmiképpen sem véletlenül egy „nyelvi esemény”-nek nevezi ezt Christoph Schönborn az április 8-i sajtókonferencián.**

„Az én nagy örömöm emiatt a dokumentum miatt, mondta a kardinális Bécsből (Christoph Schönborn), abban van, hogy a reguláris és irreguláris közötti művi, külsőséges és egyértelmű megkülönböztetést következetesen legyőzi.”

A nyelv, mint mindig, egy tartalmat fejez ki. **Azok a szituációk, amelyeket a szinódus utáni írás csak úgynevezett "irreguláris"-nak nevez, nem mások mint a nyilvános házasságtörés és a külső együttélés.** Az Amoris Laetitia számára ezek jelentik a keresztény élet ideálját, jóllehet csak „részben és analóg módon” (Amoris Laetitia, 292.).

„A viszonylagosságok vagy enyhítő tényezők alapján lehetséges, hogy a bűnnek egy objektív szituációjában – amely nem szubjektív módon bűnös, vagy legalábbis nem teljesen az – egy személy Isten kegyelmében élhet, hogy szerethet és a kegyelmi életben növekedhet, ha ehhez megkapja az egyház segítségét” (Amoris Laetitia, 305.) – „bizonyos esetekben ez a szentségek segítése is lehet” (ez áll kicsit szégyellősen a hozzá tartozó 351-es lábjegyzetben).

[Amoris Laetitia a pápák által elítélt „új erkölcs” kifejeződése](#)

A katolikus erkölcs szerint a körülmények, amelyek a kontextust képezik, amelyekben egy cselekedet végbemegy, nem változtatják meg a cselekedet morális jellegét, és egy önmagában rossz cselekedetet nem tesznek helyessé és jóvá.

A morális abszolút és az intrinsece malum (belsőleg rossz) doktrínáját az Amoris Laetitia a semmiben oldja fel. Ez az új pápai irat hozzá *illeszkedik az „új erkölcs”-höz, amelyet XII. Pius számos dokumentumban és II. János Pál pápa a Veritatis splendor (<http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=82>)-ban elítélt.*

A situációs erkölcs átengedi a körülményeknek, végső soron az ember szubjektív lelkiismeretének, hogy meghatározza azt, hogy mi a jó és mi a rossz.

A külső nemi kapcsolatot nem egy önmagában meg nem engedettnek tekintti, hanem – mivel az a szeretet egy aktusa – körülményei szerint ítéli meg.

Általánosabban fogalmazva [eszerint nincs önmagában rossz. sem pedig súlyos bűn vagy halálos bűn.](#)

Azon személyek egyenrangúnak tekintése, akik a kegyelem állapotában vannak (reguláris szituációk), és azoké, akik tartós bűn állapotában vannak (irreguláris szituációk) nem csak nyelvi fordulat: úgy tűnik ez az emberről való simul iustus et peccator (egyszerre bűnös és vétkes) lutheri teória alapján áll, amelyet a Trienti zsinat megigazulásról szóló dekrétuma elítélt (DH, 1551-1583 (<http://denzinger.hu/>)).

Az Amoris Laetitia „sokkal rosszabb”, mint Kasper 2014-es beszéde

Az Amoris Laetitia szinódus utáni irata sokkal rosszabb, mint Kasper bíboros 2014 februári beszéde, amely ellen oly sok kritika elhangzott könyvekben, cikkekben és interjúkban. Kasper bíboros néhány kérdést tett fel.

Az Amoris Laetitia adja meg ezekre a választ:

Megnyitja az újraraházasodott elváltak előtt az ajtót, kanonizálja a szituációs erkölcsöt, és az együttélés minden formájának bevezeti egy normalizációs folyamatát.

Tekintetbe véve azt a tényt, hogy ez a dokumentum nem a családokhoz tartozó tanítóhivatal részét alkotja, remélhető, hogy teológusok és az egyház pásztorai részéről alapos kritikai elemzésnek lesz alávetve anélkül az illúzió nélkül hogy erre a „kontinuitás hermeneutikáját” kellene alkalmazni.

A szöveg katasztrofális. Még katasztrofálisabb, hogy ezt Krisztus helytartója írta alá. Azok számára azonban, akik Krisztust és az ő Egyházát szeretik, ez egy alap arra, hogy beszéljenek és ne hallgassanak. Tegyük magunkévá Msgr. Athanasius Schneidernek, egy bátor püspöknek a szavait: (<http://petersziklaja.ml/non-possumus-schneider>)

„Non possumus!” Nem tehetjük! Nem fogok egy ködös szóbeszédet, egy a házasság és az Eucharisztia profanizálására szolgáló ügyesen álcázott kikaput elfogadni. Ugyanígy nem fogadom el, ha valaki Isten hatodik parancsolatán gúnyolódik. Inkább előnyben részesítem, hogy kinevessenek és üldözzenek, mintsem hogy kétértelmű szövegeket és tisztességtelen módszereket elfogadjak. Inkább előnyben részesítem az Igazság kristálytiszta Krisztus-arcát az ékkövekkel díszített róka képénél (Szent Irenaeus), „mert tudom, kinek hittem”, „scio cui credidi” (2 Tim 1,12).

Forrás: <http://www.katholisches.info/2016/04/11/roberto-de-mattei-amoris-laetitia-ist-ein-katastrophales-dokument/> (<http://www.katholisches.info/2016/04/11/roberto-de-mattei-amoris-laetitia-ist-ein-katastrophales-dokument/>)

Roberto de Mattei történész, öt gyermek atyja, professzor a kereszténység újkori történetével foglalkozó Európai Egyetemen Rómában.

A Lepanto Alapítvány elnöke, számos könyv szerzője.

Legutóbb megjelent könyve Vicario di Cristo. Il primato di Pietro tra normalità ed eccezione (Krisztus helyettese. Péter primátusa a normalitás és a kivétel között) Verona, 2013.

Német fordításban is megjelent könyve: A II. Vatikáni Zsinat – egy idáig meg nem írt történet, Ruppichteroch, 2011. A cikk alcímei a Katholisches Info szerkesztőitől származnak.